

НА СЦЕНІ. ТРЕМТІТЬ, ПЕРШОКЛАСНИКИ!

Надійшла пізня весна, а разом із її приходом ми закінчили підготовчий клас. Урочисте завершення року мало відбутися в театрі. Так, у найсправжнісінькому театрі. У програмі був також балетний виступ. І я отримала головну роль Білого Лебедя! А ще ми мали співати пісню англійського гурту, якого вже давно нема. Тато сказав мені, що гурт зветься «Бітлз»*.

* «The Beatles» — музичний гурт з Англії. У 1960–70-х роках виконував рок-н-рол. До гурту входили Джон Леннон, Пол МакКартні, Джордж Гаррісон і Рінго Стар — здається, це найпопулярніші музиканти всіх часів.

— Пісні «бітлів» вічні! — тато радісно потер руки, як тільки про них почув, і розпочав... концертний виступ.

Коли дійшов до десятої пісні, ходячи по хаті й вигукуючи: «Мішель ма бель!»*, мама не витримала:

— Наскільки мені відомо, «бітлів» було четверо. І тебе серед них не було. Крім того, я бачила в місті афіші — один з учасників гурту приїздить до нас із концертом.

— Підемо? — заволала я.

— Що?! Так! Ні! Не знаю! Але... може? Побачимо, — тато суперечив сам собі й нарешті перестав горланити.

Тим часом підготовка до нашого концерту йшла повним ходом. У залі мали сидіти батьки й родичі, дідусі, бабусі, ну і знайомі. Нас чекала купа роботи наприкінці року, і не всі з нашої групи були від цього в захваті. Зате мама була задоволена:

— Обожаю театр «Казка»! Неодмінно прийду! — сказала вона.

Я також вирішила запросити пані Звендли і Флору. Це була класнюча ідея! Нехай Флора нарешті побачить, на що здатні учні підготовчої групи. Тремтять, першокласники!

* «*Michelle, ma belle*» — пісня «The Beatles» із альбому «*Rubber Soul*».

— Вистава у театрі «Казка»? Ну, це для малявок, — пирхнула Флора, коли я вручила їй запрошення.

— Флорочко, група Емі заспіває пісню «Бітлз». Це прекрасна ідея, — захоплювалася пані Звендли. І відразу ж стала мугикати пісню, яку я любила найбільше: «*Yellow Submarine*».

Флора примружила очі, наче кицька, і заткнула вуха. Ясна річ, вона не вірила, що підготовча група може круто виступити. Це так банально! Репетиції до вистави відбувалися вже другий місяць на уроках із ритміки й фортепіано. Поки Алан і його група врешті не збунтувалися й не вибороли тиждень перерви.

Виступ усе наближався, і ми дедалі більше були переконані, що все пройде як по маслу. А ще ж у нас заплановано сюрприз — наприкінці вистави ми збиралися заспівати знамениту пісню «*Hey! Teachers! Leave us, kids, alone!*»*. А це означає: «Агов, учителі! Дайте нам, дітям, спокій!». Таке Флорі точно сподобається. Отож я навіть не сумнівалася, що наша вистава матиме успіх.

Коли настав день виступу, автобус відвіз нас до театру «Казка». В автобусі їхали ми, учні підготовчого класу, наші вчительки і купа костюмів. Гості мали добиратися самотійно.

* Рядки з пісні «*Another Brick In the Wall*» гурту «Pink Floyd». — Прим. ред.

Театр був величезний, і в ньому було неймовірно багато закапелків. Ми вперше опинилися за лаштунками, простіше кажучи — за сценою.

Нам відвели спеціальне приміщення, глядачам його зовсім не було видно, і там ми могли перевдягнутися. Таке приміщення зветься *гардеробна*. У ньому безліч дзеркал — не таких, як звичайні, а освітлених з усіх боків лампами. Перед кожним дзеркалом стоїть крісло, як у перукарні. Ми по черзі сідали у крісло, а вчителька ритміки робила нам справжній сценічний макіяж! Це так класно! Зрештою, ми сьогодні справжні актори! І в нас усіх були неймовірно рожеві щоки, довжезні загнуті вії та тверде від лаку волосся.

До вистави залишалось якихось кілька хвилин. Ми всі скупчилися біля завіси.

— Ні пуху, чудики! — вчителька кожного по черзі міцно-преміцно обійняла і дозволила нам обережно визирнути за тяжку завісу.

— А он мої батьки! — радісно вигукнула Анєла.
— О, мій тато вже тут! Зміг вирватися з роботи! — втішилася Б'янка.

— І мій! І мій! — чути було з усіх боків.

Я теж вистромила носа, пильно роздивляючись залу. Однак не побачила ні тата, ні мами — зате у першому ряду сиділи пані Лаура та Флора. Пані Звєндли явно вирізнялася серед юрби гостей. Вона одягнула дико рожевий жакетисько, що здалеку аж світився. Хвіст, який вона зібрала на самій маківці, високо стирчав над іншими головами. Флора скидалася на безе з кремом. На ній була та сама тюлева сукня, що на балеті «Попелюшка», отоді, коли ми стежили за професором Каганеком.

Давно це діялося. Зітхнувши, я знову стала пильно видивлятися батьків.

І все думала, як же це пані Лаурі вдалося намоти Флору так одягтися. Мабуть, у неї свої способи.

— За дві хвилини початок! — повідомила вчителька, і всі стали парами біля виходу на сцену.

— Емі, ти починаєш. Зосередься.

Вчителька силоміць відтягнула мене від завіси, до якої я немов прилипла.

— Мої батьки ще не дійшли! — поскаржилась я.

Учителька обійняла мене, а Б'янка, скривившись, заявила:

— *Шоу маст гоу он!** Якщо ти не в курсі, це значить, що вистава має тривати далі. Так каже мій тато.

Я кинула на неї крижаний погляд. Анела теж.

Ось-ось я мала розпочати нашу виставу. Раптом відчула, що мені дуже душно і я страшенно впріла. Вчителька вручила мені мікрофон. Тремтячими руками я притиснула його до себе. Завіса розсунулася, і я поволі вийшла на середину сцени.

Перед собою бачила десятки облич, навколо мерехтіло світло. Усе видавалося мені таким велетенським. У мене пересохло в горлі! Подумала, що не вичавлю зі себе жодного слова.

Отож я стояла собі посеред сцени, а величезні прожектори з усіх боків мене освітлювали. Збоку чути було шипіння й покашлювання. Я кинула погляд убік. Це вчителька ритміки подавала мені знаки, щоб

* «The Show Must Go On» — одна з найвідоміших пісень британського рок-гурту «Queen». — Прим. ред.

я почала говорити у мікрофон. Але мій голос ну ніяк не хотів виходити з горла. Тому я показала вчительці на своє горло й заперечливо покрутила головою.

«Круто. Це буде повна катастрофа, а не вистава», — промайнула у мене думка.

Тоді хтось у першому ряду зірвався з місця і почав аплодувати. За мить приєдналися інші глядачі, й ось уже плескала в долоні вся зала.

«Упс, — мені стало соромно. — Я ще нічого не сказала, а вони вже аплодують».

Я уважніше подивилася на перший ряд — та це ж пані Лаура в рожевому жакеті, а поруч із нею Флора, вся в тюлі. Стоять і аплодують.

«Отямся, Емі! — я щипнула себе за вухо. Як перед першим екзаменом до школи. — Ну, вперед! Ти ж не можеш зганыбити Таємний Клуб!»

Мій голос, мабуть, узяв це до уваги, бо раптом я почула, як промовляю у мікрофон! Голосно й чітко:

Любі гості! Вітаю вас усіх:

Наших вчительок, батьків, бабусь і дідусів!

У підготовчому класі нині кінець року.

Покажемо, як ми вчилися — крок за кроком.

Прийоми карате мають вас здивувати,

Хоч сміливці не раз мусять впасти на мати.

Балерини закружляють у шаленому танці,

Затанцюють кумедно для вас індіанці!